- 54 -

KAMER SÛRESİ

Mushaf'taki sıralamaya göre kitabımızın 54., nüzûl sıralamasına göre 37., mufassal kısmının birinci sûreler grubunun dördüncü sûresi olan Kamer sûresi, Mekke'de nâzil olmuştur. Âyetlerinin sayısı 55'dir.

"Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın adıyla"

Hamd yalnız ve yalnız âlemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur. Salât ve selâm Allah'ın Rasûlü'ne, O'nun pâk aile halkına ve ashabına olsun. Rabbimiz bizden kabul buyur. Çünkü sen her şeyi işitensin, her şeyi bilensin.

Kamer sûresi Mekke'de nâzil olmuş 55 âyetlik bir sûredir. Ayın yarılması ve kıyametin yaklaştığının uyarısıyla başlayan sûre, bunun bir sihir olduğunu iddia eden kâfirleri uyarmak üzere, tarihî helâklerle bizi yüz yüze getirir. Sonra; "Biz bu Kur'an'ı öğüt için kolaylaştırdık, ama hani ibret alan nerede?" buyurarak insanların, Kitabın uyarılarına karşı takındıkları olumsuz tavır eleştirilir. Ey kâfirler, iyi bilin ki sizin önceki helâk olanlardan hiçbir farkınız yoktur. Onların yolunda olduğunuz sürece, sizler de onların âkıbetlerine uğramaktan kurtulamayacaksınız, tehdidi yapılır.

Mekke'de Mekke döneminin ilk yıllarında Târık sûresinden he-men sonra nazil olmuştur. Sûre adını ilk âyetinde geçen ayın ikiye bölünmesi haberinden almıştır. "İkterabet" sûresi diye de tanınır. Âyetlerinin sayısı 55 tir. Mekkî sûrelerin genel karakteristik özelliğine paralel olarak Kamer sûresinde de bazı kıyamet sahneleri etkileyici bir biçimde tasvir edilip âhiret inancına vurgu yapılmaktadır. Sûrede ayrıca Allah'a Allah'ın istediği şekilde iman edip, iman kaynaklı bir hayat yaşayan mü'minlere güven ve huzur verici, inkârcıları ise korkutucu mesajlar verilmektedir.

Üç bölüm halinde ele alınabilecek olan sûrenin ilk bölümü (âyet 1-8) kıyametin yaklaştığından ve ayın ikiye bölünmesinden bahseden âyetlerle

başlar. Bu âyetlerin, Mekke'li müşriklerin Resûlullah Efendimizden bu konuda bir mûcize göstermesini istemeleri üzerine nâzil olduğu nakledilmektedir. Âyetteki ayın yarılması ifadesi müfessirlerimizin çoğunluğu tarafından zâhirî mânada anlaşılmış ve Resûl-i Ekrem efendimiz zamanında bu hadisenin gerçekleştiği belirtilmiştir. Ama bu hadisenin kıyametin alâmetlerinden birisi olduğunu, kıyametin zuhuruna yakın bir dönemde gerçekleşeceğini söyleyenler de olmuştur. Yine bu ifadeyi mecazi bir ifade olarak anlayıp; "ay ikiye bölündüğü" yâni "durum açıklık kazandığı" zaman şeklinde anlayanlar da olmuştur.

Sûrenin ikinci bölümünde (âyet 9-42) Nûh, Âd, Semûd, Lût ve Firavun kavimlerinin de geçmişte kendilerine gönderilen Allah elçilerini yalanladıkları belirtilerek bunların uğradıkları cezalar etkileyici bir üslupla anlatılmaktadır. Bu âyetler arasında; "Andolsun ki biz bu Kur'-an'ı öğüt alsınlar diye kolaylaştırdık; hani ondan ders alan yok mu?" meâlindeki ifade tekrar tekrar ortaya konulur. Böylece Allah kulları Kur'an üzerinde düşünmeye, onu anlamak için kafa yormaya dâvet edilmekte ve böyle yapıldığı takdirde kesinlikle bu kitabın mesajının anlaşılabilecek bir üslup taşıdığı vurgulanmaktadır. Bu konuda mazeret ileri sürenlerin hiç birisinin haklı bir mazeretlerinin olmadığı son derece açık ve net bir biçimde ortaya konulmaktadır.

Sûrenin üçüncü bölümünde (âyet 43-55) inkârcılara yönelik uyarılar tekrarlanır ve yenilmez zannettikleri topluluklarının mutlak he-zimete uğrayacakları bildirilir. Kesinlikle mü'minlere Allah'ın yardımının ulaşacağı belirtilmek sûretiyle onlara güven verilmekte iken, "o topluluk kesinlikle bozulacak, bozguna uğrayacak ve geriye dönüp kaçacak." Meâlindeki 45. âyetin Bedir savaşına işaret ettiği beyan edilmektedir. Hz. Ömer efendimiz hangi topluluğun hezimete uğrayacağını merak ettiğini, ancak Bedir savaşı esnasında Resûlullah Efendimizin bu âyeti okuduğunu görünce âyette zikredilen topluluğun Kureyş ordusu olduğunu anladığını İbni Kesir rivâyet etmektedir. Sûrenin bu bölümünde ayrı her şeyin belirli bir plan ve program içinde, yâni bir kader dahilinde yaratıldığı anlatılır. Mekke müşriklerinin peygamber efendimize gelerek kader konusunda sorular sorması üzerine bu âyetler nâzil olmuştur. Ve en sonunda sûre takva sahiplerinin, Allah'a kulluklarının bilicinde bir hayat yaşayanların cennette çok büyük nimetlere nail olacakları müjdesiyle son bulur. Bu mukaddimeden sonra inşallah sûrenin âyetlerini tanımaya geçelim.

1-3. "Kıyamet saati yaklaşmış, ay da yarılmıştır; onlar bir delil görünce hâlâ yüz çevirirler ve: "Süregelen bir sihir" derler. Yalanlarlar da kendi heveslerine uyarlar. Ama her işin karar kılacağı bir sonucu vardır."

Kıyamet saati yaklaşmış ve ay da yarılmıştır. İnsanların kıyam günleri, diriliş ve hesaba çekiliş günleri yaklaşmıştır. Bunun delili ve alâmeti olarak, ay da yarılmıştır. Lâkin kâfirler kıyametin alâmeti olan bu görsel âyeti iyi

değerlendirmiyorlar. Bu âyeti kıyametin mutlak gerçekleşeceğine yormuyorlar, bundan bir ders çıkarmıyorlar da, bunun gelip geçen, kalıcı olmayan, etkisi fazla sürmeyen bir sihir olduğunu söylüyorlar. Onların vazgeçilmez huyudur bu. Çünkü onlar her ne za-man Rabblerinden görsel, ya da işitsel bir âyet görseler hemen ondan yüz çevirirler. İlgilenmezler, değer vermezler, ciddiye almazlar, yok farz ederler, üstünü örterler, işlevini bitirirler ve derler ki; "işte bu da tıpkı diğerleri gibi geçici bir sihirdir."

Burada "kıyamet saati yaklaştı ve ay da yarıldı" buyurularak asr-ı saadette vukua gelmiş bir mûcizeye dikkat çekilerek ayın yarılmasıyla kıyametin gerçekleşmesi arasında bir ilişki kuruluyor. Buhârî ve diğer muteber hadis kaynaklarında Rasulullah Efendimiz Mina'-dayken ayın ikiye yarıldığı, sahâbe-i kirâm efendilerimizden çoğunun bunu bizzat gözleriyle gördükleri rivâyet edilmektedir. Bu olay Rasu-lullah Efendimiz Mina'dayken gerçekleşmiş ve Allah'ın Resûlü çevresindekilere ayı göstererek; "sizler şahit olun! Şahit olun" buyurmuştur. Rivâyetlere göre Mekke müşriklerinin kendisinden risaletine delil olacak bir mûcize istemelerine karşılık hadise vukua gelmiştir. Böylesine büyük bir âyet karşısında müşrikler yüz çevirmişler, iman etmemişler ve bu mûcizeyi sihirle itham etmişlerdir.

Bu ayın yarılması ile alâkalı hadis kitaplarında gördüklerimi inşallah nakledeyim. Buhârî ve Müslim'in rivâyet ettiğine göre hâdiseye bizzat şahit olan Abdullah b. Mes'ud şöyle nakleder: "Ay, Hz. Peygamber'in zamanında iki parçaya ayrıldı. Bir parçası dağın bir tarafında, diğer parçası dağın diğer tarafında idi. Hz. Peygamber bize şahit olunuz." dedi. (Buhârî, Tefsir, Sûretu'l-Kamer,1; Müslim, Kıyame,44).

Sahabenin ileri gelenlerinden Hz. Ali, İbn Mes'ûd, İbn Abbâs, Huzeyfe, Enes, Cübeyr İbn Mut'im, İbn Ömer gibi zatların bildirdiğine göre; Peygamberimiz (s.a.s.) müşriklerin istekleri üzerine Mina'da ay yarılma mucizesi göstermiş ve bu vakayı görenlere "şahit olunuz" de-yip onları tanık tutmuştur.

Ebu Nuaym el-İsfahanî'nin İbn Abbâs ve İbn Mes'ud'tan bildir-diklerine göre olay şöyle meydana gelmiştir: Müşriklerden Velid b. Muğîre, Ebu Cehl, Âs b. Hişam, Esved b. Abdi Yağus, Esved b. Mut-talip, Zem'a b. Esved, Nadr b. Hâris ve daha bir çokları toplanarak Peygamberimize, "Eğer, sen gerçekten peygambersen, bize yarısı Ebu Kubeys dağı, yarısı da Kuaykıan dağı üzerinde görülmek üzere, Ay'ı ikiye ayır." dediler. Peygamberimiz onlara; "Eğer, bunu yapar-sam, iman eder misiniz?" dedi. "Evet iman ederiz" dediler. Ay'ın, bedir olduğu, iyice göründüğü on dördüncü gecesiydi. Peygamberimiz, müşriklerin istedikleri şeyin olmasını Yüce Allah'tan diledi. Allah da, o gece ayın yarısını Ebu Kubeys dağı, yarısını da, Kuaykıan dağı üze-rinde doğdurunca,

Peygamberimiz: "Ey Ebu Seleme b. Abdu'l-Esed Erkam b. Ebi'l-Erkam! Şahit olunuz! Şahit olunuz!" diyerek seslendi. İbn Mes'ud'a göre, Kureyş müşrikleri bu mucizeyi görünce (peygam-berimizi kastederek) "Bu da Ebu Kebşe'nin oğlunun bir sihridir." De-diler. İçlerinden Ebu Cehil ise "Gelecek yolcularınızı gözetin. Muham-med, sizi büyülemeğe güç yetirse bile bütün halkı, bütün yeryüzünü de büyüleyebilecek değil ya! Onlara bir sorun bakalım. Onlar da sizin gördüğünüz şeyi görmüşler mi?" dedi. Gelenlerden sordular. Müşrik-ler bu mucizeyi inanmak için değil, İslâm davasına engel olabilecek bir şey gözüyle baktıkları için, hâdiseyi gördükleri halde inanmadılar, "Süregelen bir büyüdür" dediler.

Kur'an-ı Kerîm bu hâdiseyi, kıyametin yaklaştığının büyük alâ-meti olarak saymıştır. Tirmizî'nin bir rivâyetinde hâdisenin hem med-yana geldiği zamanı, hem de yeri ve keyfiyeti tayin edilerek Abdullah İbn Mes'ud demiştir ki: "Biz bir kere Rasulullah ile Mina'da idik. Ay iki parçaya bölündü. Bir bölüğü dağın arkasında, öbür bölüğü de berisin-de idi. Bunun üzerine Rasulullah: Şahit olunuz! Kıyamet yaklaştı, ya-rıldı kamer, buyurdu. Bir başka rivâyette, Hıra Dağı'nı ayın iki bölüğün arasında gördükleri ziyadesi vardır. (Tirmizî, Tefsir Sûretü'l-Kamer, 1, 3, 5; İbn Hanbel, I, 456-465).

İnşikak-ı Kamer mucizesinin aklen mümkün olup olmaması konusunda filozoflar ve kelâmcılar arasında münakaşalar olmuştur. Şakk-ı Kamer mucizesi aklen mümkün değildir diyenler olmuş. Aslın-da mucize, muhatabı acze düşüren fevkalâde bir olaydır. Bu münase-betle mucizelerin akla uygun olup olmaması münakaşa konusu ola-maz. Hattâ ay'ın yarılması mucizesini akla kabul ettirebilmek için bir başka görüş ileri atılmıştır: "Ay hakikatte iki parçaya bölünmemiştir; Ama ona bakanların nazarında öyle görülmüştür; ' Bu tezi açıkça mü-dafaa eden Şah Veliyullah Dehlevî'dir. Bu görüşün temeli de Enes b. Mâlik'in, "Mekke müşrikleri Peygamber'den bir âyet göstermesini iste-diler de Rasulullah onlara ay'ı iki parça gösterdi." şeklinde rivâyet et-tiği hadistir. Mekkelilerin ay'ı iki parçaya bölünmüş gördükleri muhak-kak olmakla beraber gerçekte ay ikiye bölündü mü, yoksa Mekkelilere öyle mi gösterildi? Bu tür düşünce, mucizenin meydana gelmesini ak-la uygun göstermek isterken onu müşriklerin iddia ettikleri bir sihir mertebesine indirmek olur. (Tecrid-i Sarih, 1483).

Mucizeyi akla uygun göstermeye çalışmak, onu alelâde bir olay durumuna düşürmektir ki bu durumda hâdise, mucize olmaktan çıkar. Ve akıl, tabiat üstü olan olayların mahiyetini idrakten acizdir. Aklı bunu idrake zorlamak, birçok tehlikeler doğurur. Zaten Rabbimiz bu hadisenin anlatımının hemen arkasından “Bir mucize görseler hemen yüz çevirirler ve "süregelen bir büyüdür" derler buyuruyor. Bilin-diği gibi mucizelerin meydana gelişindeki ana gaye, Allah'ın izni ile o-nu meydana getiren Peygamber'in, peygamberlik iddiasının ispatıdır.

Mucize, günlük olaylar niteliğinde olsaydı, o tür olayları rast gele herhangi bir insan da meydana getirebilirdi. Bu nedenle mucizeleri illa da akılla bağdaştırmaya çalışmanın manası yoktur.

Onlar bu tür âyetleri yalanlarlar, yok farz ederler, örterler, örtbas ederler, işlevini bitirirler de kendi hevâ ve heveslerine tâbi olurlar. Ama her işin karar kılacağı bir sonucu vardır. Evet onlar bu âyetleri ve bu âyetlerin ortaya koyduğu mutlak diriliş gerçeğini, hesap, kitap gerçeğini yalanlarlar. Yalanlamak zorundadırlar, çünkü onlar hevâ ve heveslerine tâbi olmaktadırlar. Yalanlamak zorundadırlar, çünkü bu gerçek onların iştahlarını kaçırmaktadır. Yalanlamak zorundadırlar, çünkü istedikleri gibi bir hayat yaşayabilsinler. Bir adam kâfir mi olacak? Zalim mi olacak? Onun her şeyden önce kıyameti, hesabı, kitabı reddetmesi gerekecektir. Öyle değil mi? Yani mümkün mü ki bir adam hem âhiret var diyecek, hem hesap kitap var diyecek hem de kâfirlik, zalimlik yapabilecek, kan emebilecek, zulmedebilecek, dilediği gibi bir hayat yaşayabilecek. Bu mümkün değildir.

Kıyamet vakti yaklaşmıştır. İhtiyar dünyamız ömrünün son dönemlerini yaşamaktadır. İnsan denen varlık bu dünyada diğer varlıklar zincirinin son halkası olarak yaratılmıştır. Nitekim Rasulullah Efendimiz de bir hadislerinde şehadet parmağıyla orta parmağını birleştirerek ***"İşte ben ve kıyamet böylece gönderildik"*** buyurmuştur.

O halde kıyamet çok yakındır. Ama insanlar bundan gafildirler. Elbette Kitaptan habersiz bir hayat yaşayan, Allah'ın âyetlerini gündemlerine almayan, âyetleri yalanlayan, anlamaya yanaşmayan, Kitabı dinledikleri halde hiç bir şey anlamamış gibi, hiçbir şey duymamış gibi davranan ve Kitaba rağmen kitapsız bir hayat yaşamaya çalışan bu insanlardan bundan başkası da beklenemez. Ama kullarına karşı sonsuz merhamet sahibi olan Rabbimiz, yine de bu âyetleriyle onları içine daldıkları gaflet uykusundan uyandırmak istiyor. "Ey kullarım, bilesiniz ki kaybedilecek, boşa harcanacak bir tek saniyeniz bile yoktur. İyi düşünün ve akıllarınızı başlarınıza alın" buyuruyor.

4-5. "Andolsun ki, onları bu hallerinden vazgeçirecek nice haberler gelmiştir. Bu haberlerin her birinde üstün hikmet vardır; ama uyarmalar fayda vermiyor."

Andolsun ki bu kâfirlerin akıllarını başlarına getirecek, onları küfür ve şirkten vazgeçirip imânâ, hidâyete ulaştıracak pek çok haberler, pek çok uyarılar gelmiştir. Onların bu kâfirliklerinin ve şirklerinin sebebi âyetlerin, uyarıların eksikliğinden değildir. Doğruluğun, güzelliğin, hikmetin, bilginin, uyarıcılığın zirve noktasında uyarılar gelmiştir onlara. Bilginin, hikmetin kaynağı olan Allah onlara doruk noktada hikmet göndermiştir.

Öyle değil mi? Şu Allah bilgilerini onun dışında öğrenebileceğiniz bir kaynak var mı? Şu Kur'an âyetlerinden daha hikmetli ne olabilir ki? Ama gelin görün ki, zirve noktasındaki bu Allah bilgileri, bu Allah âyetleri onlara tesir etmiyor. Bunca uyarılar onlara bir fayda ver-miyor. Sebep ne? Sebep onların bu Allah âyetlerini yalanlamaları, yok farz etmeleri, Allah bilgilerine karşı müstekbir tavır takınıp kendi hevâ ve heveslerini putlaştırmalarıdır. İşte bu özelliklerinden ötürü adamların kalpleri mühürleniyor, gözleri görmez, kulakları duymaz hale getiriliyor, kullanmadıkları âzâları ellerinden alınıyor da hiçbir şey duymaz ve anlamaz hale geliveriyorlar.

6-8. Ey Muhammed! Öyleyse onlardan yüz çevir; çağıran, görülmemiş ve tanınmamış bir şeye çağırdığı gün. Gözleri dalgın dalgın, çekirgeler gibi yayılmış, o çağırana koşarak kabirlerden çıkarlar. İnkarcılar: "Bu, zorlu bir gündür." derler."

"Sen onlardan yüz çevir ey peygamberim. Aldırış etme onlara. Üzme onlar için kendini. Süre tanı onlara. Onlar çağıranın görülmemiş, duyulmamış, tanınmamış bir kıyamet gerçeğine, bir diriliş ve hesaba çekiliş gerçeğine çağırdığı gün, gözleri hor, hakir olarak, gözlerini zillet bürümüş olarak, reddettikleri gerçeği görmekten gözleri korku ve dehşet, pişmanlık ve utanç içinde çekirgeler gibi etrafa yayılmış, ufku kaplamış olarak o çağırıcıya koşarak kabirlerinden fırlayıp çıkarlar. Korkudan, dehşetten, şaşkınlıktan ne yapacaklarını bilemedikleri için tıpkı uçuşan kelebekler gibi dalga dalga muhalefet etmeksizin, karşı gelmeksizin, geri kalmaksızın, oyalanmaksızın çağırıcının çağırısına koşarlar.

Evet, boyunlarını bükmüş olarak Rabblerinin dâvetine icabet ederler. Ne yapacaklarını, nereye gideceklerini bilemeyen basit, güçsüz kelebekler gibidir o gün insanlar. Acizdirler, çaresizdirler. Ve inkarcılar, kâfirler, Rabblerini ve O'nun âyetlerini örtenler, gündemlerinden düşürenler diyecekler ki, bu zorlu bir gündür. Bizim için hiç kolaylaşmayacak bir gündür bugün.

9-11. Bu putperestlerden önce Nûh milleti de yalanlamış, kulumuzu yalanlayarak: "Delidir" demişlerdi, yolu kesilmişti. O da: "Ben yenildim, bana yardım et" diye Rabbine yalvarmıştı. Biz de bunun üzerine gök kapılarını boşanan sularla açtık."

Şimdi, şu anda kendilerine sunulan Allah bilgilerini, vahyi, peygamberi, âhireti, hesabı, kitabı yalanlayan şu Mekke kâfirlerinden önce Nûh toplumu da yalanlamıştı. Onlar da tıpkı bunlar gibi Allah'ın elçisini ve getirdiği Allah mesajını yalanlamışlardı. Yalanlamanın da ötesinde Nûh'a (a.s) bu bir delidir demişler ve tehditler ederek, baskılar uygulayarak onu konuşturmamaya, tebliğine engel olmaya çalışmışlardı. Yolunu kesmeye çalışmışlardı. "Ey Nûh! Eğer bu işe bir son vermezsen, şüphesiz taşlananlardan olacaksın," dediler. "Seni recm-edeceğiz, canına okuyacağız," dediler. Allah elçisinin varlığından,

programından rahatsız olup, vazgeç bu peygamberlik işinden, diye sıkıştırdılar. Bizim şu andaki ömürlerimizi ona katlayacak bir zaman süresi içinde onlara karşı sabırla tebliğini sürdüren Nûh (a.s), bakın sonunda şöyle dua ediyordu: "Ya Rabbi ben mağlup oldum, bana yar-dım et. Ben bu zalimlerin haklarından gelemiyorum ya Rabbi! Bunların hakkından sen gel ya Rabbi!"

Günler, aylar, yıllar, yüzyıllar geçmişti aradan, ama olmamıştı. Toplum adam olmamıştı. Allah'ın elçisi çırpındıkça onların fısk ve fücurları artmıştı. Onların küfürde ısrarları karşısında Allah'ın elçisi artık aciz kalmıştı. Tüm çırpınışlarına rağmen toplumda doğanlar kâfir doğuyor, ölenler kâfir ölüyorlardı. Yaşlılar çocuklarına, torunlarına kendi küfürlerini vasiyet ederek ölüyorlardı. Bu durumu gören yaşlı peygam-ber artık dayanamayarak işte bunları söylüyordu. İşi Allah'a havale ediyordu. "Ya Rabbi ben bittim, bana yardım et" diyordu. "Artık yeryüzünde bir tek kâfir bırakma ya Rabbi! Yeryüzündeki tüm kâfirlerin kökünü kes ya Rabbi! Çünkü eğer yeryüzünde onlardan bir tek ferd, bir tek aile bırakırsan onlar kâfirden başkasını doğurmazlar. Kâfirler, kâfir yetiştirirler, kâfir doğururlar. Kâfirlerin eğitimi insanların kâfirleşmesini sağlar. Kâfirlerin egemen olduğu yerde ancak kâfir yetişir. Bunlara fırsat verirsen yeryüzünde kâfir yetiştirirler ya Rabbi! Yeryüzündeki tüm kâfirleri yok et ya Rabbi!" diyordu. Rabbimiz buyurur ki, "bunun üzerine Biz de bardaktan boşanırcasına yağan yağmurlarla gök kapılarını açıverdik. Sanki gök yere boşalıyordu."

12-14. "Yeryüzünde kaynaklar fışkırttık; her iki su, takdir edilen bir ölçüye göre birleşti. Onu, tahtadan yapılmış, mıhla çakılmış bir gemiye bindirdik; inkar edilmiş olan Nûh'a mükafat olarak verdiğimiz gemi nezaretimiz altında yüzüyordu."

Yeryüzünden de kaynaklar fışkırttık. Nihâyet her iki su da Lev-h-i Mahfuz'da olacağını takdir ettiğimiz bir helâki gerçekleştirmek üzere birleştiler. Elçimizi ve tercihini ondan yana kullanan mü'minleri bizim gözetimimizde, bizim yol gösterimimizde tahtadan yapılmış, çivilerle çakılmış bir gemiye bindirdik. İşte böylece kavmi tarafından inkar edilmiş, reddedilmiş, küfredilmiş, değeri bilinmemiş, nankörce karşılanmış Nûh'a bir mükâfat olarak verdiğimiz gemi bizim gözetimi-miz altında yürüyordu.

15-17. "Andolsun ki biz, o gemiyi bir ibret olarak bıraktık; öğüt alan yok mudur? Benim azabım ve uyarmam nasılmış? Andolsun ki Kur'an'ı, öğüt olsun diye kolaylaştırdık; öğüt alan yok mudur?"

"Andolsun ki biz onu, o azabı, o helâki, o kurtuluşu, o gemiyi insanlara ibret olarak bıraktık." Evet, bir helâk yasası anlatıldı. Bu yasada Allah ve elçisiyle savaşa tutuşanların yok edildikleri, Allah ve elçisinden yana olanların da gemide kurtuldukları açıklanıyor. Kâfirler, zalimler helâk edilirken, tercihini peygamber yolunda olmaya kullanan, oylarını peygamberin gemisinde, peygamberin terekesinde, peygamberin safında olmaya kullananlar

kurtarılıyorlar. İşte kıyamete kadar bu helâk yasasından bu ibret bırakılıyor insanlara. Kıyamete kadar değişmeyecek bir yasadır bu. Kıyamete kadar peygambere iman edenler, peygamber safında yer alanlar, tercihlerini Allah ve elçisinden yana kullananlar kurtulacaklardır, buyurarak Rabbimiz gerek o günkü Mekke kâfirlerini, gerekse bugünkü kâfirleri uyarmaktadır. "Ey kullarım gelin bana kafa tutmaya kalkmayın! Gelin benimle savaşmaya kalkışmayın! Gelin o safta yer almayın! Gelin benim safımda yer alın, değilse siz bilirsiniz sizin de sonunuz onlardan farklı olmayacaktır" diyor.

"İşte bu yasayı biz insanlara öğüt olarak bıraktık, öğüt alan yok mu? Bu helâk yasasını iyi bir şekilde değerlendirip tezkira yapan, kulaklarına, hafızasına kazıyan yok mu? Andolsun ki Biz bu Kur'an'ı öğüt olsun, tezkira olsun, pusula, harita, gündem, ibret olsun diye kolaylaştırdık. Onunla yol bulmak isteyenler, hayat programlarını ona sormak isteyenler, onu okuyup öğrenmek isteyenler, onu anlayıp uygulamak isteyenler için biz bu kitabı kolaylaştırdık," diyor Rabbimiz.

Okunması, öğrenilmesi, anlaşılması, ezberlenmesi, uygulanması, yaşanması kolay, istediği hayat kolay, her şeyi çok kolaydır. Allah onu bizim için kolaylaştırmıştır. Belki onu okurlar, anlarlar, zikrederler, zikir haline getirirler, hatırlarlar, kafalarında, kalplerinde canlı tutarlar da hayatlarını onunla düzenlerler diye. Belki onu tezkira yaparlar, kafalarında, kalplerinde hayat programı yaparlar da, haftalık ders programı gibi, günlük, aylık, haftalık sürekli bakılacak bir konuma getirirler diye Allah bizim için onu kolaylaştırmıştır. Kur'an öyle ol-malıdır zaten. Kur'an anlaşılıp hayat onunla düzenlenecek, kafalarda ve kalplerde canlı tutulacaktır. Çünkü hayat programıdır o. Ona bakılmadan, ona sorulmadan hayat yaşanmamalıdır. Çünkü bu kitap hayatımızın her bir saniyesinde bize yol gösterecek bir kitaptır.

Allah, "biz onu sizler için kolaylaştırdık" diyor, ama unutmayalım ki; ona yönelenlere kolaydır bu kitap. Onunla ilgilenenlere kolaydır. Ona yönelenlerin hayatları kolaylaşacaktır. Bu âyet bundan sonra dört defa daha gelecek, önemine binaen Rabbimiz tekrar tekrar bu konuyu gündemimize getirecek.

Kur'an; öğrenilmesi, okunması, ezberlenmesi ve hayata geçi-rilmesi kolay olan, Allah tarafından kolaylaştırılmış olan bir kitap oldu-ğu halde, Kur'an'ın zor olduğu, halkın anlamasının mümkün olmadığı belirli çevrelerce ısrarla belirtilmiştir. Kur'an'ın sadece okunması, ez-berlenmesi değil, aynı zamanda insanlar öğüt alsın diye kolayca anla-şılmasını sağlamak için Arapça indirildiği halde (44/Duhân, 58), kolay-laştırılmış Kur'an'ın yerine tavsiye edilen başka beşerî kitaplar dini zorlaştırmıştır.

Ruhbanlık benzeri aşırılıklar yasaklanmış olmasına rağmen; çile, inzivâ hayatı, azîmet ve zorluğu tercih etmek gerektiği, zora tâlip olunmasının şart olduğu, kendine ezâ verme, bir lokma-bir hırka anlayışı, dinin zorlaştırılmasında büyük etkenlerdendir. Sözgelimi resmin ve müziğin her çeşidi haram kabul edilmiş, bazı yiyecek ve giyecekler dinden, hatta kutsal kabul edilmiştir. Allah ve Resûlü'nün haram kılmadığı nice hususlar, birçok yazarın eserinde ve konuşmacının dilinde haram ve günah ilan edilmiş, halk da "o haram, bu haram; şunu yapmak günah, bunu yapmak günah; İslâm'ı yaşamak mümkün değil, öyleyse boş ver gitsin!" demiştir.

18-22. "Âd milleti peygamberini yalanlamıştı; Benim azabım ve uyarmam nasılmış? Nitekim üzerlerine, in-sanları, sökülmüş hurma kütüğü gibi kopararak yere seren, dondurucu bir rüzgarı uğursuzluğu devam eden bir günde gönderdik. Benim azabım ve uyarmam nasılmış? Andolsun ki, Kur'an'ı öğüt olsun diye kolaylaştırdık; öğüt alan yok mudur?"

Âd kavmi de Allah tarafından kendilerine gönderilen elçilerini, görevlendirilen peygamberlerini yalanladılar. Kendilerine Rabbleri tarafından bir rahmet kapısı olarak gönderilen Hûd'u (a.s) yalanladılar, onu ciddiye almadılar, yok farz ettiler, değer vermediler. Ya da kendilerine Rabbimiz tarafından pek çok peygamberler gönderildi de onların hepsini yalanladılar. Rabbimiz buyurdu ki, bakın bakalım benim azabım ve uyarmam nasılmış? Onların üzerlerine onları hurma kütükleri gibi yerden yere vuran, büküp büküp yere çalan dondurucu bir rüzgar gönderdik. Uğursuzluğu devam eden, uğursuzluğu sürekli olan bir günde o rüzgar onların işini bitiriverdi.

Kitabımızın başka âyetlerinin beyanıyla bu rüzgarın adı Sarsar'dı. Taş yağdıran, donduran bir rüzgar ki, Rabbimiz yedi gün sekiz gece onların üzerlerine mûsâllat kılıverdi de, taş taş üstünde bırakmadı. Esip durdu onların üzerinde. Hepsi içi boş, içini kurt yemiş hur-ma kütükleri gibi yerlere seriliverdiler. 20-30 metre boyundaki insanlar yerle bir oluverdiler. Ne güçleri, kuvvetleri, ne medeniyetleri, teknolojileri onları kurtaramadı.

Bir bakın Allah'ın uyarması ve azabı nasılmış? Âd kavminin cezası da böyle oldu. Allah ve elçisiyle savaşa tutuşan bir toplumun helâk yasası da böyle gerçekleşmiştir. Dünyayı cennetleştirme cinnetine kapılmış, dünyada ebedî kalacaklarmış gibi plan program yapmış olan bu toplumun cezası da böyle olmuş. Bu ceza onların büyüklenmeleri sebebiyle, müstekbirce davranmaları, Allah'a, Allah'ın kitabına ve peygamberlerine karşı eyvallahsız davranmaları sebebiyle gelmişti. Kendi güçlerine kuvvetlerine, medeniyetlerine, kendi yasalarına, kendi kanunlarına güvenerek Allah yasalarına karşı müstekbirce ve ihtiyaçsızca davrandıkları için Allah onlara bu azabı gönderiyordu.

İşte öncekilerin başlarına gelenleri böyle son derece açık ve net bir biçimde ortaya koyarak insanlar öğüt alsınlar, kendilerinden öncekilerin düştükleri yanlışlara düşmesinler, kendilerini, geleceklerini zora sokmasınlar diye Biz bu Kur'an'ı kolaylaştırdık ama insanlar kolayı değil de zoru tercih ediyorlar, öğüt almıyorlar.

23-25. "Semûd milleti uyaran peygamberleri yalanladı. İçimizden bir insana mı uyacağız? O zaman biz sapıklık ve delilik etmiş oluruz. Kitap, aramızda, ona mı verilmiş? Hayır, o pek yalancı ve şımarığın biridir" dediler."

Semûd kavmi de kendilerini uyarmak için gelmiş peygamberleri yalanladılar. Âd kavminden sonra gelen, Âd toplumunun torunları, dedelerinin helâkine şahit olmuş Semûd kavmi de aynen dedelerinin yolundan giderek Allah'ın elçisi Sâlih'i (a.s) yalanladılar, yok farz ettiler, gelmemiş kabul ettiler, ilgilenmediler, karşı geldiler. "İçimizden bir beşere mi tâbi olacağız?" dediler. "Bizden hiçbir farkı olmayan, bizim gibi yiyip içen bir insana mı uyacağız? Olacak şey mi bu? Senin bizden bir üstünlüğün yok ki! Malın, mülkün, ekonomik ve siyasal gücün yok ki! Sen sıradan birisin. Ne meleksin, ne de güçlü kuvvetli bir kabile reisi. Binaenaleyh böyle bir durumda biz asla sana tâbi olamayız" dediler. "Eğer biz senin gibi sıradan birine tâbi olursak sapıklık ve delilik etmiş oluruz" dediler.

"Kitap aramızda ona mı verilmiş? Bula bula Allah onu mu bulmuş? İçimizde şöyle şöyle özellik sahipleri dururken vahiy ona mı gönderilmiş? Hayır hayır, o kendisine vahiy gelmediği halde büyük büyük laflar eden, bu lafları Allah'a izâfe iftirasında bulunan yalancı ve şımarığın birisidir" dediler.

Adamların bütün bunları nereden çıkardıklarını anlamak müm-kün değil. Çünkü Allah'ın elçisi Sâlih (a.s) onlara ben bir ilahım, ben insan üstü bir varlığım filan dememişti. Ben istediğim her şeyi yaparım, benim her şeye gücüm yeter, beni Rabb ve İlah bilin, bana kulluk edin filan da dememişti. Hiçbir peygamber böyle bir şey dememiştir zaten. Tarih boyunca tüm peygamberlerin dediği sadece şudur: "Biz Allah'ın elçileriyiz. Biz de sizin gibi birer kul, birer insan, birer beşeriz. Bizim sizden farklı bir tek yönümüz var; o da Rabbimiz bizi elçi seçmiş, bize vahyini göndermiştir. Bizler de aynen sizler gibi Rabbimize kulluk etmekteyiz."

26-32. "Yarın, kimin pek yalancı ve şımarık olduğu-nu bileceklerdir. Doğrusu, onları denemek üzere dişi deveyi gönderen biziz. Sâlih'e şöyle demiştik: Onları gözetle ve sabret; onlara sıralarına göre suyun kendileriyle o deve aralarında pay edilmiş olduğunu söyle. Ama bir arkadaşlarını çağırdılar, o da kılıcını alarak deveyi kesti. Benim azabım ve uyarmam nasılmış? Nitekim üzerlerine bir çığlık gönderdik de, ağılcıların kullandığı kurumuş ot gibi

oldular. Andolsun ki, Kur'an'ı öğüt olsun diye kolaylaştır-dık; öğüt alan yok mudur?"

Onların bu küstahlıklarına karşılık, Rabbimiz "onlar kimin yalancı ve şımarık olduğunu yarın anlayacaklar" buyurarak onları denemek üzere bir dişi deve gönderdi. Kitabımızın başka sûrelerinde uzun uzun anlattı Rabbimiz. Kavm-i Sâlih'ten (a.s) peygamberliğini is-pat için bir mûcize, bir görsel âyet istediler de Rabbimiz onların gözlerinin önünde bir kayalıktan bu deveyi yaratıp çıkarıverdi. İman etme-niz için bunca Allah âyeti yetmedi de başka bir âyet mi istiyorsunuz? Alın işte size bir Allah âyeti buyurdu. Onları hakka dâvet eden elçisine de buyurdu ki Rabbimiz; "ey Sâlih, sen onları gözetle ve sabret. Onlara sıralarına göre suyun kendileriyle o deve arasında pay edilmiş olduğunu söyle."

Rabbimizin taksimine göre kavmin kuyularının, çeşmelerinin suyunu bir gün o deve içecek, ikinci gün de kavim içecekti. Mûcize deve bir önceki gün içtiği suyu süt olarak kavme geri verecek ve sütüyle tüm kavmi doyuracaktı. İşte böyle bir Allah âyetiydi bu deve. Elbette her âyetin bir sorumluluğu vardı. Allah âyeti olan deve onlara karşı Sâlih'in (a.s) destekçisi olacaktı. Deve, Sâlih (a.s) safında yer alacak ve zalim toplumun sömürü düzenlerine dur diyecekti. Su içme nöbeti o deveye geldiği zaman onlar buna izin vermeyecekler, onun hakkına karşı çıkacaklar, ama onun sütünden de istifade etmeye çalışacaklardı. Deveye hayat hakkı tanımayacaklardı ama onun ürettiğini de yiyip içmeye çalışacaklardı.

Tıpkı şu anda hayat hakkı tanımadıkları müslüman halkın sırtından geçinmeye çalışan kâfirler gibi. Eğer bu ülkede su varsa bu suyun yarısı deve vasıtasıyla halka ulaştırılacaktı. Bu deve sayesinde yöneticiler suya tamamıyla egemen olamayacaklardı. Bir ülkedeki altın, gümüş, petrol, orman, deniz ürünleri aslında mutlak anlamda halkın ortak malıdır. Ama topluma egemen olan güçler, yöneticiler, insanları, halkı bunlardan alıkoyuyorlar, bunlara kendileri sahiplenmeye çalışıyorlar. İşte Sâlih'in (a.s) mûcizesi olan bu deve zalimlerin bu sömürülerine dur diyordu.

Adamlar sömürü düzenlerine dur diyen bu devenin, bu Allah âyetinin varlığına tahammül edemediler. Bir arkadaşlarını çağırdılar, o da kılıcını alarak deveyi kesti. Kitabımızın başka âyetlerinin beyanına göre bu kişi kavmin içinde egemen olan dokuzlu bir çetenin en azgınlarıydı. Allah'ın âyeti olan bu deveyi ayaklarından biçiverdi. Allah'ın elçisi Sâlih (a.s) onlara üç gün mühlet verdi. Dedi ki, "üç gün ülkenizde bekleyin. Bu yaptığınıza karşılık Allah'ın azabını hak ettiniz. Azaptan kurtulamayacaksınız."

Bu arada deveden kurtulan toplum Sâlih'i (a.s) de öldürmeye teşebbüs ediyordu. Rabbimiz buyuruyor ki, "Benim azabım ve uyarmam nasılmış? Nitekim üzerlerine bir çığlık gönderdik de, ağılcıların kullandığı kurumuş ot gibi

oldular. Andolsun ki, Kur'an'ı öğüt olsun diye kolaylaştırdık; öğüt alan yok mudur?"

Rabbimiz onlara öncekilere gönderdiğinden farklı bir helâk gönderdi. Korkunç bir sayha, müthiş bir çığlık gönderdi de yonttukları mağaralarında hiçbir sınır tanımadı. Sonunda o insanlar hayvanların yemeyip de ezdiği kesmik kırıntılarına dönüverdiler. İşte bunda da ibretler vardır, âyetler vardır; bu ibretleri ulaştırma noktasında Rabbimiz kitabını kolaylaştırmıştır ama hani ibret alan nerede?

Şu anda tıpkı Sâlih'in (a.s) helâk edilen toplumunun rolünü oy-nayan, Allah'ın kendilerine gönderdiği elçisiyle, Allah'ın âyetleriyle savaşa tutuşan Mekkeliler ve yine şu anda aynı tavrı sürdüren yirminci asrın kâfirleri hiç ibret almıyorlar. Hiç kolay yola girmiyorlar. Hiç düşünmüyor, hiç anlamıyorlar.

Acaba bu insanlar kendilerini onlardan daha güçlü mü zanne-diyorlar? Acaba kendilerini Semûd'dan daha kuvvetli görüp Allah'la başedebileceklerini mi düşünüyorlar? Unutmayın ki Allah'ın düşmanlarına nasıl bir helâk göndereceği hiç belli olmaz. Bunu sadece Allah bilmektedir. Aklınızı başınıza alın.

İşte bakın Rabbimiz bu âyetleriyle, bu örnekleriyle tüm insanlığı uyarmaktadır. O gün Mekkelilere, bugün de tüm dünyalılara, kıyamete kadar da tüm insanlığa uyarısını ulaştırıyor. Allah ve elçileriyle, elçilerinin yolunun yolcusu müslümanlarla savaşa tutuşanlar ne yaptıklarının, kiminle savaşa tutuştuklarının farkına varsınlar buyuruyor. Ama buna rağmen insanların pek çoğu bu Kur'an'ın bu kolay uyarılarını anlamıyor, inanmıyor.

2

33-36. "Lût milleti uyaran peygamberleri yalanladı. Biz de üzerlerine taş yağdıran bir rüzgar gönderdik. Ancak, Lût'un taraftarlarını, katımızdan bir nimet olarak seher vakti kurtardık. Şükredene işte böyle mükafat veririz. Lût, andolsun ki, onları Bizim yakalamamızla uyarmıştı, ama onlar uyarmaları şüphe ile karşılayarak dinlemediler."

Bir başka helâk dosyası daha açıyor karşımıza Rabbimiz. Bu dosya da Lût'un (a.s) toplumunun dosyası. Az önce helâkine şahit olduğumuz Semûd kavminden sonra gelmiş, o kavmin yaşadığı bölgenin biraz daha kuzeyinde Kudüs yakınlarında, Filistin bölgesinde yaşamış bir toplum. Onlar da kendilerinden öncekilerin yolunda gittiler. Onlar da kendilerinden öncekilerin helâklerinden ibret almayarak Allah'ın kendilerine gönderdiği Lût'u (a.s) ve onun getirdiği mesajı yalanladılar, reddettiler. Bu tavırlarına karşılık onlara da farklı bir helâk yasası uygulayıverdi Rabbimiz. Onların üzerlerine de taş yağdıran bir azap rüzgarı, bir helâk rüzgarı gönderiverdik, diyor. Rabbimiz

kendisi ve elçisiyle savaşa tutuşan bu toplumun tümünü yerin dibine batırırken Lût ve ona iman eden, tercihini ondan yana kullananları kurtardık, buyuruyor. Zaten Lût'a (a.s) iman eden sadece iki kızcağızıydı. Karısı da helâk olanların arasındaydı.

Evet, Lût'un taraftarlarını, katımızdan bir nimet olarak seher vakti kurtardık. Şükredene işte böyle mükafat veririz diyor Rabbimiz.

Şükür, nimet vereni bilip onu açığa vurmak olduğu gibi, bunun tam zıddı olan 'küfr' ise, nimet vereni inkâr edip onu gizlemektir. Küfür kavramının, inkâr ve nimet sahibini gizlemeyi de ifade ettiğini hatırla-yalım. Küfür kelimesi, iman etmemeyi, insanlara sonsuz nimetler ve-ren rızık sahibi Allah'ı inkâr etmeyi anlattığı gibi, şükür kelimesi de i-man etmeyi, verilen nimetlerin sahibi olan Allah'ı tanımayı ve O'na minnettarlık duymayı ifade eder. Şükrün zıddının Kur'an'da "küfür" ke-limesiyle tanımlanmasından, şükretmenin Allah katında ne kadar ö-nemli olduğu ve bu ibadetten uzaklaşmanın ne kadar büyük problem olduğu açıkça anlaşılır.

Şükür, iman etmenin çeşitli organlarla ve bu organların faali-yetleriyle ortaya konulmasıdır. Şükür aynı zamanda nimeti bilmenin ismidir. Çünkü nimeti bilmek, nimeti vereni bilmenin yoludur. İşte bu-nun için Allah Kur'an'da İslâm ve imana şükür diye isim vermektedir. Nimetin nereden geldiğini bilmek, şükrün şartlarından biridir. Yoksa tamamı değildir. Şükrün içerisinde nimet vereni itiraf, nimete karşı ni-met sahibi Allah'ı övmek, O'na boyun eğmek, O'nu sevmek ve nimet konusunda O'nu hoşnut edecek şeyleri yapmak da bulunmaktadır. Kul nimeti tanıdığı zaman, nimetin sahibini de tanır. O'nu tanıyınca O'nu sevmeye başlar ve O'nun hoşlanacağı şeyleri yapmaya niyet eder. Küfür, rızık ve O'nu verenin üzerini örtmek, gizlemek, görmez-likten gelmek; şükür ise, nimeti bilmek, itiraf etmek ve açığa vurmak-tır. Şüphesiz bu itiraf yalnızca dil ile olmaz; şükür, imanın eyleme dö-nüşmesiyle yerine getirilir. Bazı âyetlerde 'şükür' kelimesinin iman etmenin, 'küfr'ün ise inkâr etmenin yerine kullanıldığını görüyoruz.

Hadislerde de şükürle alâkalı birkaç hadis okuyalım inşallah.

"Mü'minin işi tuhaftır, her işi hayırdır. Bu, yalnız mü'mine vergidir/özgüdür. Sevindirici bir işle karşılaşsa şükreder, o iş kendisi hakkında hayırlı olur. Üzücü bir işle karşılaşsa sabreder, kendisi için hayırlı olur."
(Müslim, Zühd 64; Dârimî, Rikak 61)

"Hamd, şükrün başıdır. Allah'a hamd etmeyen, O'na şükretmemiştir."
(Kenzu'l Ummâl, 3/6419, s. 255)

“Rasulullah (s.a.s.) geceleri ayağa kalkıp ayakları kabarıncaya kadar namaz kılardı. Kendisine; ‘Allah (c.c) senin geçmiş ve gelecek günahlarını affetti (niye kendini bu kadar yoruyorsun)’ denildi. ***“Allah’a şükreden bir kul olmayayım mı?”*** cevabını verdi.

(Buhâri, Teheccüd 6)

"İnsanlara karşı hamd etmeyen (teşekkür etmeyen), onlara nankörlük yapan insan, Allah'a karşı da hamd et-mez."

(Ebû Dâvud, Edeb 11; Tirmizî, Birr 35)

"Allah'ım, Seni zikretmek, Sana şükretmek ve güzel ibadet etmek için bana yardım eyle!"

(Ebû Dâvud, Vitr 26; Nesâi, Sehv 60)

"Allah, bir kuluna nimet verince, kulunun üstünde o nimetin izini görmek ister."

(Tirmizî, Edeb 54; Müsned, Ahmed bin Hanbel, 2/311, 4/438)

"Yüce Allah diyor ki: 'Ey kullarım! Geçmiş ve gelecek, siz bütün ins ve cinler bir araya gelerek, aranızdaki en muttakî kimsenin kalbi gibi olsanız, sizin bu durumunuz, Benim hâkimiyetimi zerre kadar artırmaz. Yine ey kullarım! Geçmiş ve gelecek bütün ins ve cin bir araya toplansanız, aranızdaki en günahkâr birinin kalbi gibi olsanız, Benim hâkimiyetime en ufak bir noksanlık getiremezsiniz. Ey kullarım! Hakkınızda itibar ettiğim şey, amellerinizdir. Daha sonra siz, amellerinize göre eksiksiz olarak mükâfatlandırılacak veya cezalandırılacaksınız. Öyleyse kim bir hayır işlemeye muvaffak olursa, bundan dolayı Allah'a şükretsin. Kim de hayrın dışında başka bir şey işlerse, bundan dolayı da kendi nefsini suçlasın."

(Müsned, Ahmed bin Hanbel, 5/160; Müslim, Birr 55)

“Yemek yiyip şükredenin derecesi, (nâfile) oruç tutup sabredenin derecesi gibidir.”

(Buhâri; Kütüb-i Sitte, c. 17, s. 176, hadis no: 559 -1765-)

“Kıyamet gününde ‘hamd edenler ayağa kalksın’ denildiğinde yalnız Allah'a çokça ve her hal ü kârda şükredenler ayağa kalkar.”

(Taberâni; Ebu Naim)

37. “Andolsun ki, onlar Lût’un konukları olan melekleri elde etmeye kalkıştılar, bunun üzerine gözlerini kör ettik. “Azabımı ve uyarmalarımı dinlememenin sonucunu tadın” dedik.”

Lût’un (a.s) ahlâksız toplumunu helâk etmek için Allah’ın görevli melekleri, erkek gençler sûretinde gelmişlerdi. Bunları gören sapık,

homoseksüel toplum onları cinsel ahlâksızlıklarına alet etmeye kalkıştılar. "O yakışıklı gençleri bize teslim et, biz onlara sahip olmak istiyoruz" dediler. Lût (a.s) çok büyük sıkıntı içine düştü. Çünkü evine gelen misafirlerin melek olduklarını bilmiyordu. Kızlarını önerdi onlara. "Ey kavmim, işte kızlarım, evlenecekseniz onlarla evlenin. İşte ümmetin tertemiz kızları. Erkeklere gitmeyi bırakın da meşru yolarla bunlarla evlenin" dedi. "Allah'tan korkun da beni misafirlerime karşı mahcup etmeyin" dedi. Ama o alçaklar onu dinlemediler. "Biz kızlardan, kadınlardan değil erkeklerden hoşlanıyoruz" dediler. Bunun üzerine Rab-bimiz onların gözlerini kör ediverdi de Lût'u (a.s) da, onun evini de bu-lamaz oldular.

38-40. "Andolsun ki, sabah erken, önü alınmaz bir azab başlarına geldi. Azabımı ve uyarmalarımı dinlememenin sonucunu tadın dedik. Andolsun ki, Kur'an'ı öğüt olsun diye kolaylaştırdık; öğüt alan yok mudur?"

Bunun üzerine sabah erkenden önü alınmaz, önüne geçilmez, durdurulmaz bir azap başlarına geliverdi. Evet asla kurtulunmaz, sonu gelmez, onları âhiret azabına kadar götürmek üzere karar kılınmış sabit bir azap geliverdi onlara. Melekler Lût (a.s)'a dediler ki, "gecenin bir parçası olduğu zaman ehlini yürüt, ehlinle birlikte yola çık, sizden hiçbiriniz geriye bakmasın, hiçbiriniz geriye iltifat etmesin, karın hariç. Karın hariç hiçbirinizin geride, arkada bıraktığınız o pis hayatta gözü olmasın. Geceleyin bu ahlâksız toplumu terk edin."

Terk ettiler, karısı hariç. Sonra Rabbimizin melekleri o ahlâksız toplumu da yerle bir ediverdiler. Şehri yukarıya doğru kaldırıp ters bir şekilde yere vuruverdiler. İşte şu anda Allah'la savaşa tutuşmuş bu toplum sular altında yatmaktadır. "Andolsun ki Biz insanlar öğüt alsınlar diye bu Kur'an'ı kolaylaştırdık." İşte bir kolaylaştırılmış öğüt daha. Buyurun değerlendirip ibret alın. "Ahlâksız bir toplumun ahlâksızlıklarının karşılığını görün. Allah'ın istediği tertemiz bir hayatı kabul etmeyip pislik peşinde koşan ve sonunda böyle bir azabın mahkumu olanları seyredin. Allah ve elçisini dinlemeyip azgınlaştıkça azgınlaşan, aşırı cinsel özgürlük peşine düşen, kadınlardan zevk almaz hale gelen bir toplumun âkıbetini görün de ibret alın," diyor Rabbimiz.

41-44. "Andolsun ki, Firavun erkânına uyaranlar geldi. Mûcizelerimizin hepsini yalanladılar. Bunun üzerine onları güç ve kuvvet sahibi olana yakışır bir şekilde yakaladık. Ey Mekke putperestleri! Sizin inkarcılarınız bunlardan daha mı üstündür? Yoksa Kitaplarda size bir kurtuluş belgesi mi var ey Muhammed! Yoksa, "biz öç alabilecek bir topluluğuz mu diyorlar?"

Andolsun ki Firavun ve toplumunu da uyaranlar geldi. Onlar da kendilerine gönderdiğimiz elçimiz Mûsâ'yı ve ona verdiğimiz dokuz mûcizeyi yalanladılar. Bunun üzerine adam olma yoluna girmemede direnen Firavun ve

toplumunu güç ve kuvvet sahibi olan Rabbe yakışır bir şekilde suda boğuverdik. Şimdi bütün bu helâk yasalarına muttali olan, Allah'ın gücünü kuvvetini gören ey Mekkeliler, ey yirminci asrın kâfirleri söyleyin bakalım, sizin kâfirleriniz bu helâk olanlardan daha mı üstündür? Sizler bunlardan daha mı üstünsünüz? Ne zannediyorsunuz siz kendinizi? Ne farkınız var sizin bu öncekilerden? Ne ayrıcalığınız var sizin?

Yani şimdi sizler de tıpkı o önceki helâk olanlar gibi tüm gâvurlukları yapacak, Allah'a ve elçisine kafa tutacak, Allah'ın istediği bir hayata yanaşmayacak, Allah'ın istemediği bir hayatı yaşayacak, içki, kumar, zina, zulüm gibi tüm haramları meşrulaştıracak, Allah'la, Allah'ın sistemiyle alay edecek, müslümanlara zulmedeceksiniz, sonra da bütün bunlara rağmen yine de berat edip helâkten kurtulacaksınız, öyle mi? Onlar biz güçlüyüz mü diyorlar yoksa? Öncekiler dağınıktı, öncekiler güçsüzdü, onun için Allah onlarla başedebilmişti. Halbuki şu anda bizler onlar gibi değiliz. Bizler birleştik, birleşmiş milletlerimizi kurduk, Nato'muzu kurduk, artık Allah bizimle asla başedemez mi de-mek istiyorlar?

Yoksa kitaplarda bize bir kurtuluş belgesi mi var diyorlar? Yok-sa size bu kâfirlikleriniz karşılığında, Allah'ı, Allah'ın dinini, Allah'ın kitabını ve elçisini yalanlamanızın karşılığında hiçbir azap gelmeyeceğine dair kitapların birinde Allah'tan bir berat mı gelmiş? Bir garantiniz mi var sizin? Ne oluyor? Ne yapmaya, ne demeye çalışıyorsunuz siz? Bu konuda bu Allah âyetlerinden habersiz yaşayan kâfirler de, mü'-minler de büyük bir yanılgı içindedirler.

İşte şu anda müslümanlıklarının farkında olmayan, Allah'ın kitabındaki bu âyetlerinin bilincinde olmayan kimi müslümanların şöyle serzenişlerine şahit oluyoruz: "Bu alçakların zulmü, Amerika'nın, Avrupa'nın zulümleri, bu yerli ve yabancı zalimlerin zulümleri Firavunların, Lût kavminin, Ad'ın ve Semûd'un zulümlerini de geçti. Bu adamlar Allah'la savaşa tutuştular, Allah'ın âyetlerini, Allah'ın sistemini reddettiler, yeryüzünde oluk oluk müslüman kanı akıttılar. Acaba ne zaman yıkılacak bu zalimler? Ne zaman helâk edecek Rabbimiz bu zalimleri? Bunlar hâlâ helâki hak etmediler mi?" Halbuki bu kitaptan habersiz yaşayan müslümanlar Rabbimizin sünnetini unutuyorlar.

Halbuki Rabbimizin sünnetinde helâkten önce uyarılma şarttır. Bu kâfirler, bu zalimler bilmedikleri, gafil oldukları, beklemedikleri bir âkıbetle değil kendilerine apaçık âyetlerle bildirilen bir âkıbetle karşı karşıya gelmelidirler. Biz onları bu âkıbetle uyarabildik mi ki onların helâklerini bekliyoruz? Onlar önce açık açık Allah'ın âyetleriyle karşı karşıya getirilecek, kabul ettikleri zaman kurtuluşa erecek, reddettikleri zaman da helâki hak edecek ve ancak o zaman helâkleri gerçekleşecektir. Demek ki bütün mesele bugün bizim görevimizi yapmamıza bağlıdır. Değilse günümüz zalimlerinin öncekilere

bir üstünlükleri de, ayrıcalıkları da, garantileri de yoktur. Öncekiler helâk edildiler de bunlar edilmeyecek mi yani? Ne ayrıcalıkları var bunların? Hayır hayır:

45-48. "Toplulukları dağıtılacak, yüz geri edeceklerdir. Kıyamet onların azab ile vaadedildikleri gündür. O ne korkunç, ne acı bir gündür. Doğrusu suçlular sapıklık ve çılgınlık içindedirler. Ateşe yüzüstü sürüldükleri gün, onlara: "Cehennemin dokunan azabını tadın" denir."

Onların toplulukları dağılacak, toplulukları bozguna uğrayacak, peygamber ve peygamber safında yer almış müslümanlar karşısında arkalarını dönüp kaçacak, hezimeti tadacaklardır. Bu yenilgi onların dünyadaki azaplarıdır, lâkin onların asıl azapları vaad edildikleri kıyamet günüdür. Dünyadaki bu yenilgilerinin arkasından âhirette de en büyük bir azap onları beklemektedir. O ne korkunç, ne acı bir gündür? O gün yüzüstü ateşe sürülecekleri bir gündür. O gün onlara, "haydi bu yaptıklarınıza karşılık cehennemin dokunan şu ateşini tadın bakalım" denir.

Bu âyetler Mekke'de bir avuç müslümanın zor günler geçirdikleri bir dönemde geliyordu. O günlerde gelen Rabbimizin bu müjdesini müslümanlar bile anlamakta güçlük çekiyorlardı. Çünkü Rasulullah Efendimizin etrafında bir avuç insanın Mekke kâfirlerine karşı galip gelecekleri müjdesi veriliyordu. Ama gerçekten çok geçmeden Bedir-de Rabbimizin bu vaadi gerçekleşiyordu. Bedir günü Mekke'li kâfirler Allah desteğindeki müslümanlar eliyle bu hezimeti tattılar. Bir sürü ceset bırakarak arkalarını dönerek kaçıp gittiler.

İşte bu onların dünyadaki hezimetleriydi, ama esas azapları kendilerine vaadolunan kıyamet günündedir. O gün yüzükoyun cehenneme yuvarlanacaklar ve dünyadaki azaplarıyla kıyaslanamayacak büyüklükte azapların mahkumu olacaklardır.

49-51. "Şüphesiz biz her şeyi bir ölçüye göre yarat-mışızdır. Bizim buyruğumuz bir göz kırpması gibi anidir. Andolsun ki, benzerlerinizi yok ettik, öğüt alan yok mudur?"

"Biz her şeyi bir ölçüye göre yarattık. Her şey için bir ölçü takdir ettik." Rabbimiz katında her şey bir bilgi, bir miktar, bir ölçü ve kaderledir. Kim doğacak, kim ölecek? Kim helâk olacak, kim kurtulacak? Kim galip gelecek, kim mağlup olacak? Kim cennete gidecek, kim cehennemi boylayacak? Bunların tamamı Allah'ın takdirine bağlı bir ölçü, bir takdir, bir kader iledir. Bu âlemde hiçbir şey tesadüfî değildir. Elbette bu dünyanın da Allah takdirinde bir sonu vardır. Sonsuza dek devam etmeyecektir bu hayat. Muhakkak ki Allah dilediği her şeyi yapan, her şeye güç yetirendir. Rabbimizin bu dünyanın sonu, yani kıyametin kopuşuyla alâkalı emrinin gelmesi âdeta bir göz kırpması, bir göz çarpması gibi sadece bir keredir. Öyle herhangi bir hazırlığa filan gerek

yoktur. Kıyametin kopuşu bir an meselesidir. Sadece “ol” demesi yeterlidir. Dikkat ederseniz sûrenin ilk âyetinde de kıyametin yaklaştığını haber vermişti. Her gelecek yakındır, bir de kıya-met her şeyden yakındır. Bir göz açıp yumması kadar insana yakındır.

Tabii o kıyamet saati ona hazırlıksız olan kimselere ansızın gelecektir. Zira kendileri kıyametin geleceğinden gafil bir şekilde dünyaya dalmış, onu hatırlarından çıkarmış ve böylece lüzumuz şeylerin peşine takılmış insanlar için elbette kıyamet ansızın gelecektir. Kıyamete inanmayan ve onun hazırlığı içinde Allah için bir hayat yaşamayan insanlar onun kopmasına yakın bir dönemde, alâmetler belirdiği zaman bile uyanmayacaklar, o zaman bile oyun ve oynaşlarını sürdüreceklerdir. Onun için şuurları yerinde değilken, haberleri yokken kıyamet gelip onların tepelerinde patlayacaktır. Artık ondan sonra pişman olma ve geriye dönme imkânı da kalmayacaktır.

Her şey Allah’ın elindedir. Bırakın uzak geleceklerle alâkalı bir şeyler söylemeyi, bir saniye sonrasıyla alâkalı bile kim ne diyebilir? Bir saniye sonra olacaklar konusunda kim ne bilgiye sahiptir? Meselâ şu anda Rabbimiz dünyamızdan milyarlarca daha büyük bir yıldız gönderip, haydi git ve şu bana kafa tutan azgınların işini bitir dese ve bir saniye sonra o yıldız şu dünyamızla çakışsa kim engel olabilir buna? Bir saniye sonra altımızdaki arza Rabbimiz sallan deyiverse, kim ne yapabilir? Öyleyse her şeyi bilen, her şeye hükmeden Allah’tır.

Andolsun ki sizin benzerlerinizi helâk ettik. İşte sûrede detaylarıyla anlattık. O helâk olanlar da tıpkı sizin gibi kuldular. Hattâ sizden daha güçlü kimselerdi onlar. Buna rağmen bizimle savaşa tutuştukları için, bizim istediğimiz bir hayatı yaşamaktan vazgeçip kendi hevâ ve heveslerine tâbi oldukları için hepsinin defterini dürüverdik. Şimdi sizler bunlardan ibret almayacak mısınız? Akıllanmayacak mısınız? Unutmayın ki:

52-55. “İnsanların yaptıkları her şey kitaplarda kayıtlıdır. Küçük ve büyük, hepsi satır satırdır. Allah'a karşı gelmekten sakınanlar, güçlü hükümdarın katında, yüksek bir derecede, cennetlerde ferahlık ve aydınlık içindedirler.”

Yaptığınız, işlediğiniz, konuştuğunuz her şey kitaplarda yazılıdır. Büyük-küçük ne yapmışsanız, ne amel işlemişseniz satır satır hepsi tespit edilmiş, yazılmıştır. Bir tek ameliniz bile zayi olmamıştır. Her şey Allah’ın bilgisi ve kontrolü altındadır. İyiliğimiz, kötülüğümüz, hayrımız, şerrimiz, kaderimiz, geleceğimiz, geçmişimiz, her şeyimiz O’nun murakabesi altındadır. Hiçbir bakış, hiçbir düşünüş ve hareket O’nun ilminin dışında değildir. Rabbimiz herkesin, her varlığın iç dünyasına kadar bilen, haberdar olandır.

Yaşadığımız bu hayatın sonunda karşımıza öyle bir dosya çıkacak ki, ne büyük koymuş, ne küçük koymuş, ne gizli demiş ne aşikâr demiş tüm yaptıklarımızı tesbit etmiştir. Halbuki dünya hayatında kâfirlerin, zalimlerin haberleri yoktu hiçbir şeyden. Allah ve elçileriyle savaş içinde bir hayat yaşamışlardı. Haram-helâl aramamışlardı hayatlarında. Zulmetmişler, haksızlık etmişler, inkar etmişler, duymaz-dan gelmişler, müstekbirce davranmışlardı. Ne yapmışlarsa tüm amellerini karşılarında buluyorlar. Amellerinden dolayı değerlendirilecekler şimdi. Her bir dosya açıldıkça zalimler amellerini ve amellerinin karşılığını orada hazır bulacaklar. Allah hiç kimseye zulmetmemektedir. Bu amelleri kendileri işlemiştir. Kendi amellerinin karşılığıdır bunlar. Değilse yapmadıkları, işlemedikleri suçlardan ötürü Allah hiç kimseyi cezalandırarak zulmetmez. Ya da başkalarının günahlarını yanlışlıkla bir adamın defterine yazarak işlemediği günahlardan ötürü ona zulmetmez. Yaptıklarının bir kısmını zayi etmek sûretiyle Allah kimseye zulmetmez.

Muttakîler, Allah’la yol bulanlar, Allah’a sorarak bir hayat yaşayanlar, Allah’a kulluklarının bilincinde olanlar, Allah'a karşı gelmekten, Allah’ın yasalarını çiğnemekten sakınanlar, güçlü hükümdarın katında, yüksek bir derecede, cennetlerde ferahlık ve aydınlık içindedirler. Güçlü hükümdarın şanına lâyık hazırladığı yüce cennetlerde nimet ve mutluluk içindedirler. Rabbim bizleri de onlardan eylesin.